

det ved en anerkendelsesværdig kraftig Optræden af et af Finansudvalgets Medlemmer, at faa disse Aktstykker udleverede, saaledes at vi fik dem at læse, men der blev levnet os meget kort Tid dertil. Den højtærede Minister har senere været saa hensynsfuld overfor Finansudvalget at tilsende det disse Aktstykker trykte. (*Justitsministeren*: Nej!). Jo, Aktstykkerne i Sagen: Sundhedsstyrelsen — Stadslæge Hoff have vi faaet trykte. (*Justitsministeren*: Jeg har ikke ladet dem trykke). Vi have i alt Fald faaet dem trykte, men paa disse Aktstykker eller dette Hæfte, jeg har her, staar: „Fortrolige Aktstykker angaaende Sagen: Sundhedsstyrelsen — Stadslæge Hoff. Kun til Brug for Finansudvalgets Medlemmer“. Jeg maa sige, at jeg har i Grunden ingen Brug for saadanne Aktstykker. Jeg sidder ikke som Privatperson, for min private Fornøjelse, i Finansudvalget, jeg sidder der som Repræsentant for mine Vælgere, for mit Parti, for en Del af Folketingets Medlemmer, og jeg skal ikke modtage den Slags private Aktstykker, naar jeg ikke maa bruge dem. Jeg kan jo ikke bruge dem her til Trods for, at der i disse Aktstykker var adskillige interessante Ting at citere, som yderligere stille den højtærede Ministers Optræden i Finansudvalget den paagældende Aften i klar Belysning; men det er ikke tilladt at citere disse Aktstykker, den ærede Formand har paa Forhaand personlig meddelt os, at der naturligvis ikke kan være Tale om at bruge disse Aktstykker under Forhandlingerne i Folketinget. Hvad skulle vi saa med dem? Jeg har i alt Fald ikke Brug for dem. Jeg vil i denne Forbindelse spørge: Hvorfor maa vi ikke faa en aaben og upartisk Undersøgelse baade af den Muuske og den Hoffske Sag? Hvorfor skulle vi have fortrolige Aktstykker? Hvorfor skulle vi lave saa mange Manøvrer i denne Sag? Den højtærede Justitsminister har jo dog ikke kunnet klare sig overfor os; han har til Trods for, at han arbejder for sig selv, vist sig at være en daarlig Prokurator; det vil vel ende med, at han bliver fangen til Trods for alle de Kunster, der er lavet i denne Sag overfor Finansudvalget og overfor Rigsdagen. Den højtærede Minister hævdede i Finansudvalget, at han loyalt og ærligt havde refereret de Dokumenter, han havde med, men ikke vilde udlevere; men da Finansudvalget fik dem udleveret, viste det sig, at det modsatte var Tilfældet.

Første Viceformand (*J. C. Christensen*): Maa jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at han gentagne Gange brugte Udtryk, som i Virkeligheden ere højst uheldige. For et Øjeblik siden udtalte det ærede Medlem noget om at trække gennem Sølen her i Folketinget, han siger, at der er anvendt Kunster her i denne Sag, idet der er givet Oplysninger i Finansudvalget, som ere fortrolige. Finansudvalgets som alle Udvalgs Arbejder ere ikke altid for Offentligheden. Man gaar i Udvalg for at kunne forhandle ogsaa om Ting, som ikke kunne forelægges for Offentligheden. Naar dernæst det ærede Medlem gaar saa vidt, som han gjorde med det sidste Udtryk, han brugte, overskrider han i Virkeligheden Grænsen for, hvad der kan siges her i Tinget.

Marott: Skønt jeg indrømmer, at man ikke maa opponere mod Formanden og Formandens Afgørelser, vil jeg dog gerne sige, at hele denne Sag er af en saadan Beskaffenhed, at jeg, naar jeg skulde tale om den, har været nødsaget til at bruge de Udtryk og Vendinger, som jeg har brugt, fordi jeg mener, at man skal tale aabent og ærligt om en Sag; og ikke stikke noget som helst under Stolen.

Første Viceformand (*J. C. Christensen*): Selvfølgelig skal man tale aabent og ærligt om en Sag, men det ærede Medlem har ingen Ret til — saa længe det modsatte ikke er bevist — paa Forhaand at gaa ud fra, at ikke alle ville gøre det.

Marott: Det er det, jeg er kommen i Tvivl om, idet jeg har fulgt denne Sag i Folketinget. Jeg er kommen til det Resultat, at de os forelagte Dokumenter, navnlig disse hemmelige Dokumenter, tyde paa, at Stadslæge Hoff har gjort sig skyldig i netop det, Justitsministeren urigtigt har beskyldt Dr. Muus for, nemlig at have holdt Haand over morfinistiske og alkoholistiske Læger, og jeg er næsten kommen til Klarhed — for ikke at udtale mig for skarpt siger jeg: næsten til Klarhed — over, at den højtærede Justitsminister har gjort sig skyldig overfor Finansudvalget i det samme, som han uberettiget har beskyldt Dr. Muus for, nemlig at han har fortiet overfor os vigtige Enkeltheder, som ere nødvendige for Bedømmelsen af hele denne Sag. Efter dette har jeg for mit Vedkommende i det paagældende Finansudvalgs-møde erklæret, at jeg ikke vil føle mig